

Motion till riksdagen 2007/08:A321

av **Elina Linna m.fl. (v)**

Stöd i arbetslivet till personer med funktionshinder

1 Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om en översyn av regelsystemet när det gäller arbetshjälpmedel.¹
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att regeringen bör utreda hur den nuvarande hjälpmedelsförsörjningen kan samordnas under en huvudman.¹
3. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om förslag till en bättre anpassning av nödvändig facklitteratur för läshandikappade.¹
4. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om urholkningen av stödet till personligt biträde.
5. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att det ekonomiska stödet för tolk till döva och hörselskadade bör förbättras.
6. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att bristande tillgänglighet bör omfattas av diskrimineringsförbudet.

¹ Yrkandena 1–3 hänvisade till SfU.

Fel! Okänt namn på

2 Alla människors lika värde – alla människors lika rätt

I dag har vi en rad lagar, förordningar och en FN-stadga som slår fast grundprinciper om alla människors lika och omistliga värde och som är knutna till hennes existens. Rätten till utbildning, arbete, bostad, vård och omsorg är grundläggande för alla människor. Enligt FN:s sjunde standardregel om funktionshindrades rättigheter ska staterna erkänna funktionshindrades rätt till arbete på den reguljära arbetsmarknaden. Lagstiftningen får inte vara diskriminerande, och staterna har ett ansvar för att integrera personer med funktionshinder på arbetsmarknaden.

Även den svenska grundlagen erkänner människors rätt till arbete. I regeringsformens 2 § står det: ”Det skall särskilt åligga det allmänna att trygga rätten till hälsa, arbete, bostad och utbildning samt att verka för social omsorg och trygghet.” Rätten till arbete är grundläggande för Vänsterpartiets politik. Arbete är grunden för samhällets välfärd och den enskildes möjligheter att försörja sig och leva ett värdigt liv. Arbetslöshet innebär att många människor förnekas rätten till arbete vilket drabbar såväl arbetslösa som löntagare. Med hög arbetslöshet kan villkoren för lönearbetet vara fortsatt dåliga för alldeles för många.

Den höga arbetslösheten och det ökade tempot i arbetslivet slår hårt mot personer med funktionshinder som medför nedsatt arbetsförmåga. Så länge kön till varje ledigt jobb är full av arbetslösa med allt lägre inkomster, kan arbetsgivarna välja och vraka bland sökande och anställda. Och så länge dessa omständigheter råder drabbas personer med funktionshinder, gravida, föräldrar med små barn, kvinnor i fertil ålder, äldre och personer med sjukdomshistoria extra hårt. Därför är målet om att full sysselsättning ska vara överordnat övriga finanspolitiska mål avgörande för människors rätt att delta i arbetslivet på lika villkor.

Enligt SCB har 1 miljon människor i Sverige en funktionsnedsättning. Bland dessa upplever hälften att deras funktionshinder leder till nedsatt arbetsförmåga. Personer med funktionshinder påverkas liksom alla andra av samhällsutvecklingen som helhet, och Vänsterpartiets politik för ökat stöd till personer med funktionshinder i arbetslivet kan inte ses som ett isolerat politikområde skilt från resten av våra ställningstaganden. Vänsterpartiet söker skapa ett solidariskt samhälle som präglas av jämlikhet och jämställdhet. Det är ett samhälle där var och en bidrar efter förmåga och där stöd ges till var och en efter behov. En sådan politik är starkt kopplad till en välfärdsstat med en stark offentlig sektor, ett högt skatteuttag som möjliggör generösa generella bidragssystem likaväl som särskilda bidrag till grupper med extra stora behov. Den generella välfärden kan bara försvaras genom kvalitetsförbättringar och stopp för privatiseringar.

1990-talet med dess ekonomiska kris blev en period när vi i Vänsterpartiet fick inrikta arbetet i riksdag, kommuner och landsting på att förhindra försämringar. Det blev en tid när byggnationer inte gjordes tillgängliga, när det var svårt att få adekvat vård, hjälpmedel och färdtjänst och där det var lätt att

spara på habilitering och rehabilitering. I samarbetet med Socialdemokraterna och Miljöpartiet lyckades vi återställa en del av detta.

Vi är nu starkt oroad över hur den nya borgerliga regeringens politik på arbetsmarknaden kommer att slå mot personer med funktionshinder. Trots att arbetslösheten minskat under 2007 har inte långtidsarbetslösheten minskat och personer med funktionshinder är fortsatt överrepresenterade bland de arbetslösa. Regeringen försämrar villkoren för arbetslösa och sjuka med motiveringen att det "ska löna sig att arbeta". Därmed utgår man ifrån att det i dag skulle löna sig att vara arbetslös och sjuk samt att dessa är fuskare som lever på bidrag för att det är mer förmånligt än att lönearbeta. Det visar på regeringens okunnighet och likgiltighet inför vanliga människors livsvillkor. De allra flesta människor vill jobba och försörja sig, kunna bidra till samhället, få arbetsgemenskap och känna ekonomisk trygghet. Därför är det en djupt orättvis politik att försämrade för dem som redan har lägst inkomster samtidigt som man sänker skatten för de välbärgade. Den skattesänkarpolitik som högerregeringen bedriver utgör dessutom ett allvarligt hot mot den solidariskt skattefinansierade generella välfärden.

3 Villkor på arbetsmarknaden för personer med funktionshinder

Enligt Statistiska centralbyråns rapport "Funktionshindrades situation på arbetsmarknaden – 4:e kvartalet 2006" har 1 miljon människor i åldrarna 16–64 år ett funktionshinder. Det motsvarar var femte person i arbetsför ålder. Andelen kvinnor med funktionshinder är större än andelen män. De vanligaste funktionshindren är rörelsehinder och astma/allergi. Varannan person med funktionshinder är mellan 50 och 64 år. Bland personer med funktionshinder är det enligt SCB drygt en halv miljon människor som uppger att funktionshindret medför nedsatt arbetsförmåga.

Enligt SCB:s undersökning från 2006 ingick 67 procent av personerna med funktionshinder i arbetskraften. Att ingå i arbetskraften innebär enligt SCB att man antingen är sysselsatt eller arbetslös. Motsvarande andel i arbetskraften bland personer utan funktionshinder var 80 procent och 78 procent för hela befolkningen mellan 16 och 64 år. Bland personer med funktionshinder som medför nedsatt arbetsförmåga var däremot andelen i arbetskraften endast 50 procent. Dessutom är arbetslösheten bland personer med funktionshinder som medför nedsatt arbetsförmåga högre än bland övriga. År 2006 uppgick arbetslösheten bland personer med funktionshinder som medför nedsatt arbetsförmåga till 6,2 procent jämfört med 4,5 procent för hela befolkningen. Arbetskraftsdeltagandet och sysselsättningsgraden är således betydligt lägre bland personer med funktionshinder som medför nedsatt arbetsförmåga än bland personer utan funktionshinder och bland personer med funktionshinder som inte medför nedsatt arbetsförmåga.

Fel! Okänt namn på

Förutom den låga sysselsättningsgraden och den höga arbetslösheten så finns det även andra problem i arbetslivet som slår hårt mot personer med funktionshinder. SCB visar att andelen heltidsarbetande personer med funktionshinder har sjunkit jämfört med 2004. Bland personer med funktionshinder som medför nedsatt arbetsförmåga och som är sysselsatta har endast 52 procent heltidsanställning, jämfört med 80 procent bland personer med funktionshinder som inte medför nedsatt arbetsförmåga. Kvinnor med funktionshinder arbetar deltid i högre utsträckning än män. Ett annat problem för personer med funktionshinder med nedsatt arbetsförmåga är den ökade andelen tidsbegränsade anställningar. Eftersom skyddet vid exempelvis sjukdom och uppsägning är kopplat till tillsvidareanställning i lagen om anställningsskydd, har visstidsanställda i praktiken inget skydd mot godtycklig behandling. Det slår hårt mot personer med funktionshinder som medför nedsatt arbetsförmåga och som kan vara i behov av extra skydd i lagen för att inte bli bortsorterade.

SCB visar också i rapporten på den utbredda diskrimineringen. Bland personer med funktionshinder som medför nedsatt arbetsförmåga uppgav 21 procent att de blivit utsatta för diskriminering i arbetslivet på grund av sitt funktionshinder. Motsvarande andel bland personer med funktionshinder som inte medför nedsatt arbetsförmåga var 5 procent. De vanligaste formerna av diskriminering är bl.a. diskriminering vid tillsättande av tjänst, lönesättning, avancemang, utbildning, uppsägning och kränkningar.

Den låga sysselsättningsgraden, den höga arbetslösheten, deltidsarbetslösheten, visstidsanställningarna och diskrimineringen mot personer med funktionshinder som medför nedsatt arbetsförmåga är ett stort problem, dels för den enskilde individens möjligheter att försörja sig och leva ett värdigt liv, dels för samhällsekonomin som går miste om människors insatser i arbetslivet.

4 Ekonomisk situation för personer med funktionshinder

Handikapprörelsens Utredningsinstitut (Handu) gjorde 2005 en undersökning med syfte att beskriva levnadsvillkoren för personer med funktionshinder. Då många saknar arbete och i stället har sjuk- eller aktivitetsersättning har många väldigt låga inkomster. En majoritet av de svarande har en bruttoinkomst som är lägre än 13 333 kronor i månaden. En av sex har en bruttoinkomst som är lägre än 7 333 kronor i månaden. Ensamstående har generellt sett en lägre personlig inkomst än vad sammanboende har. Det är främst kvinnorna som har de lägsta inkomsterna. Två tredjedelar av dem som har en bruttoinkomst under 13 333 kronor i månaden är kvinnor.

De flesta personer med funktionsnedsättningar har merkostnader för sitt funktionshinder, men alla har för den skull inte handikappersättning. Till största delen beror det på att de inte ansökt om detta eller att de fått avslag på

sin ansökan. En stor andel av dem som ändå har handikappersättning uppger att den inte täcker deras faktiska merkostnader för funktionshindret.

Var sjätte person med rörelsehinder eller synskada i undersökningen uppger att de haft svårigheter med att klara de löpande utgifterna för mat, hyra och räkningar under de senaste 12 månaderna. Många har svårigheter att klara löpande utgifter kopplat till funktionshindret.

Riksdagen gav i samband med uppföljningen av den nationella handlingsplanen för handikappolitiken och efter förslag från Vänsterpartiet regeringen i uppdrag att belysa den totala ekonomiska situationen för personer med funktionshinder. Det gällde då bl.a. kostnader för läkarbesök och läkemedel, hjälpmedel, hemtjänst, färdtjänst m.m. Det gällde också hur ett mer vittomfattande högkostnadsskydd kunde införas. Eventuella likheter och skillnader i ekonomisk situation för kvinnor och män skulle belysas särskilt. Vi har vid flera tillfällen efterlyst denna översyn utan resultat.

5 De handikappolitiska målen

De handikappolitiska målen som riksdagen antagit i proposition 1999/2000:79 Från patient till medborgare – handlingsplan för handikappolitiken stipulerar följande:

Att kunna delta i arbetslivet, och få sin försörjning genom eget arbete har stor betydelse för människors delaktighet och självbestämmande. Målet är att personer med funktionshinder skall ha samma möjligheter som personer utan funktionshinder att delta i arbetslivet. Det förutsätter att eventuella hinder undanröjs eller minskas och att kompensatoriska insatser vidtas för att minska ojämlikheter mellan människor med respektive utan funktionshinder.

Denna målsättning om arbetslivet innebär bl.a. att sysselsättningsgraden bland personer med funktionshinder ska vara lika hög som sysselsättningsgraden bland personer utan funktionshinder 2010. Arbetsmiljöverket och Arbetsmarknadsstyrelsen har ett särskilt ansvar för att dessa mål ska uppfyllas. Om dessa mål ska uppfyllas krävs dock mycket omfattande åtgärder.

Att uppnå samma sysselsättningsgrad för personer med funktionshinder som för personer utan funktionshinder är en rättvisefråga alldeles oavsett om arbetslösheten generellt sett är hög i samhället. Däremot är det Vänsterpartiets övertygelse att full sysselsättning som överordnat mål i finanspolitiken och en utbyggd offentlig sektor skulle underlätta uppfyllandet av detta mål. Den fulla sysselsättningen ska däremot inte inrättas till priset av att arbetsvillkoren och lönerna försämras, utan tvärtom kombineras med trygga jobb med lön som går att leva på.

6 Arbetshjälpmedel

Enligt SCB:s rapport "Funktionshindrades situation på arbetsmarknaden – 4:e kvartalet 2006" har 75 procent av de sysselsatta personerna med funktionshinder som medför nedsatt arbetsförmåga behov av anpassning av sina arbetsförhållanden med exempelvis arbetsuppgifter, arbetstempo, arbetstider och hjälpmedel i sitt arbete.

Sedan 1991 har Försäkringskassan och arbetsgivaren ansvar för finansiering av arbetshjälpmedel till personer med funktionshinder som varit anställda i mer än ett år. För den som har en anställning med lönebidrag, offentligt skyddat arbete, utvecklingsanställning och trygghetsanställning kan arbetsförmedlingen ge stöd till hjälpmedel så länge lönesubventionen lämnas. Från brukarna har det från första början rapporterats om problem med att det är två olika huvudmän och på Försäkringskassans hantering. Handikappförbundens samarbetsorgan HSO menar att hjälpmedelsförsörjningen bör samordnas under en och samma huvudman under hela anställningstiden eftersom det skulle underlätta för brukarna.

Utöver problematiken med två huvudmän har det blivit ett allt större fokus på arbetsmiljölagen och arbetsgivarens ansvar för olika anpassningsåtgärder.

Arbetsmiljölagens portalparagraf innebär att arbetsmiljön ska anpassas till människors olika förutsättningar i fysiskt och psykiskt avseende. För att detta ska bli verklighet krävs att skyddsombud och regionala skyddsombud är tillräckligt många och att de har bra utbildning. Likaså krävs att Arbetsmiljöverket kan ge stöd åt skyddsombud och arbetsgivare för att lagen ska uppfyllas – särskilt viktigt är samhällets stöd för mindre arbetsplatser.

Personer med funktionshinder som är beroende av arbetstekniska hjälpmedel riskerar att få mycket svårt att komma in på och stanna kvar på arbetsmarknaden om denna förändrade tolkning etableras hos Försäkringskassan.

Få arbetsgivare är beredda att anställa en person med ett funktionshinder om man vet att man får ta extra kostnader för inköp och underhåll av de arbetshjälpmedel som en anställning skulle kräva. Detta kommer ytterligare att begränsa arbetsmarknaden för personer med funktionshinder.

Andemeningen med stödet till arbetshjälpmedel har varit att ge utsatta grupper större möjligheter att komma in i arbetslivet. Om det är så att arbetsmiljölagens bestämmelser om arbetsgivaransvaret tolkas felaktigt och urholkar samhällets ansvar att ge hjälpmedel till den som är i behov av dessa, bör detta ses över.

Mot bakgrund av det som anförs bör regeringen få i uppdrag att göra en översyn av hur reglerna för att få arbetshjälpmedel tillämpas. Detta bör riksdagen som sin mening ge regeringen till känna.

På grund av de problem som uppstår till följd av att ansvaret för arbetshjälpmedel är delat mellan två huvudmän bör regeringen även utreda hur den nuvarande hjälpmedelsförsörjningen kan samordnas under en huvudman. Detta bör riksdagen ge regeringen till känna.

Vidare tillför vi extra resurser till Arbetsmarknadsverkets förvaltningsanslag i vår budgetmotion för 2008 för att förbättra stödet till långtidssjuka

arbetslösa och personer med funktionshinder. Inom ramen för denna satsning skulle personer med funktionshinder och långtidssjukskrivna kunna ha en kontaktperson på arbetsförmedlingen under hela anställningstiden när det gäller hjälpmedel, introduktion på arbetsplatsen, kontakt med myndigheter osv.

7 Facklitteratur

Personer med funktionshinder i arbetslivet har samma behov som andra att fortbilda sig inom sitt yrkesområde och därmed kunna utvecklas i sin yrkesroll. Nu har många stora svårigheter att få del av information för sin fortbildning.

Det måste utvecklas ett enkelt och effektivt sätt för exempelvis synskadade och andra läshandikappade att få tillgång till nödvändig facklitteratur. Vänsterpartiet anser att en anpassning av facklitteraturen bör ses som ett personligt arbetshjälpmedel och inte belasta arbetsgivaren.

Försäkringskassan har tidigare bekostat inläsning av facklitteratur inom ramen för bidraget för arbetshjälpmedel till personer med funktionshinder i arbetslivet. Men även här har Försäkringskassan börjat ändra sin hållning med motiveringen att facklitteratur inte kan anses vara arbetshjälpmedel. Det behöver införas en regel där det klart står att facklitteratur är ett arbetshjälpmedel. Detta bör riksdagen ge regeringen till känna.

8 Stöd till personligt biträde

Stöd till personligt biträde är ett ekonomiskt stöd till en arbetsgivare eller annan som har kostnader för ett personligt biträde till en person med arbetshandikapp. Det kan vara som anställd, som företagare eller fri yrkesutövare. Det kan också vara för att kunna ta del av ett arbetsmarknadspolitiskt program, arbetslivsinriktad rehabilitering eller praktisk arbetslivsorientering.

Riksdagen beslutade under våren 2006 om en höjning av ett annat stödinstrument enligt samma förordning, nämligen lönebidraget. Detta är ett positivt steg för att öka möjligheten för personer med funktionshinder att få ett arbete.

Den hårda konkurrensen på arbetsmarknaden kräver en utveckling och förstärkning av de stöd som avser personer med funktionshinder som medför nedsatt arbetsförmåga. Det handlar om att skapa likvärdiga förutsättningar för dem som söker arbete eller som måste utvecklas på sin anställning för att kunna behålla jobbet.

Insatsen ”stöd till personligt biträde” har i dag en stor betydelse för bl.a. synskadade, för att kunna utföra arbetet enligt uppsatta krav i arbetslivet. Det kan handla om läs- och skrivhjälp, ledsagning samt andra moment där synnedsättningen är ett hinder.

Fel! Okänt namn på

Det nuvarande taket för bidraget har varit oförändrat i drygt 10 år. Detta innebär att effekten av bidraget har urholkats med ökade lönekostnader etc. Vänsterpartiet finner detta otillfredsställande och det försvårar möjligheterna för vissa personer med funktionshinder att ta en plats i arbetslivet. Regeringen bör därför göra en uppföljning av utvecklingen och ge förslag på hur bidragstaket kan höjas. Detta bör riksdagen ge regeringen till känna.

9 Dövas rätt till tolkning i hela landet

För döva och gravt hörselskadade är det viktigaste arbetshjälpmedlet att vid behov få tillgång till teckentolk så att de kan förstå och delta i viktiga möten och diskussioner. Teckentolkar är i dag landstingens ansvar och det ser olika ut runt om i landet när det gäller möjligheten att få teckentolk. Budgeten i flera landsting för teckentolkning räcker inte till, vilket försvårar dövas och hörselskadades möjligheter i arbetslivet.

AMS beräknar i sitt budgetunderlag för 2008 att en höjning av stödet från dagens 50 000 kronor per år till 150 000 kronor per år till den som behöver tolk i arbetslivet skulle kosta 7 500 000 kronor per år. Detta stöd skulle förbättra möjligheterna för döva och hörselskadade i arbetslivet. Vänsterpartiet avsätter resurser för detta under anslag 22:3 Köp av arbetsmarknadsutbildning utgiftsområde 13 i vår budgetmotion för 2008.

Mot bakgrund av det som anförs bör regeringen förbättra i enlighet med förslaget ovan. Detta bör riksdagen som sin mening ge regeringen till känna.

10 Arbetsplatsernas tillgänglighet

Att arbetsplatserna har god fysisk tillgänglighet samt tillgång till information är avgörande för att personer med funktionshinder ska kunna delta på lika villkor i arbetslivet. Enligt den nationella planen för handikappolitiken ska samhället göras tillgängligt för personer med funktionshinder år 2010. För att detta ska vara möjligt krävs satsningar på kollektivtrafik och byggnader men också på arbetsmiljön och resurser för Arbetsmiljöverket att initiera detta arbete. Vänsterpartiet avvisar regeringens omfattande nedskärningar på Arbetsmiljöverket och tillstyrker ytterligare resurser i vår budgetmotion för 2008.

Diskrimineringskommittén föreslår i sitt slutbetänkande SOU 2006:22 att bristande tillgänglighet i lagens mening ska tolkas som diskriminering, och därmed omfattas av diskrimineringslagstiftningen. Kommittén föreslår dock att det även ska införas ett skälighetsrekvisit vid kravet på tillgänglighet som väger nyttan av tillgänglighet mot kostnaden.

Mot bakgrund av det som anförs bör regeringen återkomma med förslag om en ny diskrimineringslagstiftning som innehåller ett förbud mot bristande

tillgänglighet i den mån det är skäligt att kräva det. Detta bör riksdagen som sin mening ge regeringen till känna.

11 Samhall

Arbetsmarknaden för funktionshindrade måste förbättras på olika sätt. Vänsterpartiet föreslår en jobsatsning i offentlig sektor, jobb som ger både anställningar och underlättar deltagande i arbetslivet. För år 2008 föreslås 40 000 jobb. För att bredda arbetsmarknaden ytterligare för personer med funktionshinder vill vi tillföra mer resurser till Samhall.

Samhalls uppdrag är att skapa meningsfulla och utvecklande arbetstillfällen för personer med funktionshinder som medför nedsatt arbetsförmåga. För att detta uppdrag ska vara möjligt måste Samhall finnas i hela Sverige och ta ett regionalt ansvar. Samhall finns i dag i 250 av Sveriges kommuner och har 21 219 personer med funktionshinder anställda. Företaget har inga vinstkrav, däremot krav på en budget i balans. Samhall är helägt av staten och en viktig del av den svenska arbetsmarknadspolitiken.

För närvarande pågår en strukturomvandling inom Samhall där alltmer tillverkningsindustri läggs ned och ersätts med arbete inom tjänstesektorn. Det är på ett sätt en nödvändig omställning som motsvarar villkoren på arbetsmarknaden i övrigt. Men den får inte innebära att människor blir utslagna till följd av att man inte orkar med tempot.

Samhalls verksamhet mäts i antalet arbetstimmar. För 2007 har regeringen fastställt antalet arbetstimmar till 23,7 miljoner. Det är en miljon lägre jämfört med målet för 2006. Därmed har Samhall nått en smärtgräns för att kunna upprätthålla sin verksamhet på de orter där man finns i dag. I budgetpropositionen för 2008 fastställer regeringen återigen ett mål om 23,7 miljoner arbetstimmar för Samhall. Det innebär att företaget kan tvingas minska verksamheten bl.a. på orter där arbetsmarknaden är svag.

Enligt Samhalls budgetunderlag för 2008 krävs en nivå runt 25 miljoner arbetstimmar för att Samhall ska finnas i hela landet. Det är en nivå som Samhall anser sig ha möjlighet att vidmakthålla och även på sikt öka. Vänsterpartiet anser att antalet arbetstimmar bör ligga runt 25 miljoner för att Samhall ska kunna fullgöra sitt uppdrag.

I Vänsterpartiets budgetmotion för 2008–2010 tillför vi mer resurser till Samhall AB i form av ökad merkostnadsersättning för att kunna erbjuda fler sysselsättning och att erbjuda sysselsättning med stor geografisk spridning under bättre arbetsvillkor.

För 2008–2010 föreslår vi att merkostnadsersättningen ökar med ytterligare 400 miljoner kronor per år så att den täcker ytterligare 1 miljon arbetstimmar, vilket motsvarar ca 700 arbetstillfällen.

Vi instämmer vidare i ett förslag från AMS budgetunderlag för 2008 om att lönebidrag för redan anställda utökas till anställda långtidssjukskrivna som inte kan återgå till tidigare arbetsuppgifter eller program.

Fel! Okänt namn

12 Arbetsmarknadspolitik

Regeringens omfattande nedskärningar på arbetsmarknadspolitiska program slår hårt mot personer med funktionshinder som medför nedsatt arbetsförmåga och som är arbetslösa i högre utsträckning än personer utan funktionshinder. Sedan regeringens tillträde har man minskat antalet platser i arbetsmarknadspolitiska program från 138 000 i genomsnitt per månad 2006 till 95 000 i genomsnitt per månad 2008. De enda kvarvarande programmen är avsedda för långtidsarbetslösa som är utförsäkrade ur arbetslöshetsförsäkringen och därmed hänvisade till jobb- och utvecklingsgarantin för att vara berättigade till fortsatt ersättning. Nedskärningarna har resulterat i att antalet platser i arbetsmarknadsutbildning har halverats på ett år samt att AMS har infört ett moratorium för anvisning till program med aktivitetsstöd.

Vänsterpartiet föreslår förutom våra satsningar på fler jobb i den offentliga sektorn en rad åtgärder för att återställa den solidariskt skattefinansierade generella och generösa arbetslöshetsförsäkringen. Dessutom föreslår vi insatser i vår budgetmotion för att återställa och förbättra stödet till arbetslösa. Vi vill föra en aktiv arbetsmarknadspolitik där en högre andel av de arbetslösa ska erbjudas plats i aktiva åtgärder på ett tidigt stadium. Under 2008 avsätter vi resurser för 15 000 platser i genomsnitt per månad i arbetsmarknadsutbildning, samt särskilda satsningar på 2 000 platser i arbetsmarknadsutbildning på gymnasienivå för unga långtidsarbetslösa mellan 20 och 24 år. Detta är en politik som syftar till att säkerställa trygghet och omställning i arbetslivet för alla löntagare och arbetslösa samt att garantera värdighet i omställning.

Stockholm den 3 oktober 2007

Elina Linna (v)

Josefin Brink (v)

Kalle Larsson (v)

LiseLotte Olsson (v)

Torbjörn Björlund (v)

Eva Olofsson (v)